

## Prolog

Jeg hedder Sirinaii Lakh. Næsten alle kalder mig Rina, selvom jeg altid fortæller alle, jeg møder, hvad jeg rigtigt hedder. Min mor er den eneste, der kalder mig Sirinaii, og kun når min stedfar Nidri ikke hører det. Han er gøgler, ligesom min mor og jeg er det, og han bestemmer alt i vores trup Hans nummer er et stærk-mands-nummer, hvor han bøjer jernstænger og løfter tunge ting. Nogle gange løfter han også kvinder fra publikum, hvis der er en, der melder sig frivilligt. Ellers løfter han på min mor.

Min stedfar siger, det er alt for langt at ville kaldes Sirinaii, og har givet alle besked på at kalde mig Rina. Engang, hvor han havde drukket så meget palmevin, at han var blevet nogenlunde medgørlig, spurgte jeg ham, hvorfor han ikke kunne kalde mig Siri i stedet for. Det var jo lige så kort som Rina. Lige først begyndte han at grine, så slog han over og græd i stedet for. ”Du ved godt, at Siri betyder smuk og sejrrig. Min elskede hed Siri, og hun døde, da hun fødte min søn, Nardus. Det er derfor, han er så stærk og fuld af liv, han har fået hendes styrke og liv sammen med sit eget. Se på dig selv, Rina, du kan aldrig blive hverken smuk eller sejrrig.” Så slog han ud efter mig, så jeg blev glad for, at palmevinen havde gjort ham langsom. Jeg stak af, før han nåede at give mig bank igen, som han så tit gjorde.

Jeg er 12 år gammel, selvom jeg ser ældre ud. Vores trup rejser meget og optræder alle mulige steder, så der hele tiden er nyt publikum at optræde for. Folk vil ikke betale ret meget for at se de samme gøglere optræde flere dage i træk, så vi er nødt til at

rejse meget. Oven i det skal jeg hjælpe min mor med at lave mad og holde orden, og jeg skal passe på mig selv, så min stedfar ikke banker mig, og Nardus ikke får fat i mig. Jeg ved aldrig helt, hvad Nardus kan finde på at gøre med mig, så det har været nødt til at gå lidt hurtigt med at blive stor. Mor er lidt ked af det, og det er ellers hendes skyld. Hun gik med jo med til at leve som gift med min stedfar, selv om hun vidste, han bankede alle i truppen undtagen Nardus. Han ville endda ikke betale for en rigtig giftefest, og min mor sagde bare, hun måtte være taknemmelig over, at nogen ville have en enke. ”Min lille Sirinaii, du ved jo, at vi aldrig havde kunnet klare os alene uden far. Hvis Nidri ikke havde taget os til sig, var vi måske døde af sult. Folk vil ikke betale nok for kun to numre, de vil se meget gøgl på en gang.” Det var hendes forsøg på at trøste mig.

Jeg er contortionist, det er mit gøglnummer. Det er det, der tit bliver kaldt slangemenneske, og det betyder, at jeg kan bøje og strække mig meget mere end andre. Jeg kan sætte fødderne på hovedet, stå på et ben mens det andet ben står lige op i vejret og meget mere. Mit afslutningsnummer er at krølle mig helt sammen nede i en rund glasbeholder. Det kan jeg, fordi jeg begyndte at træne sammen med min mor, da jeg var helt lille, og min far stadig levede. Dengang var det mest for sjov, for vi levede godt af at holde geder og af min fars evner som historiefortæller. Så fandt min far ud af, at jeg var rigtigt god til det, så vi trænede mere for alvor. Da han faldt i en kløft og døde, mens han samlede gederne for vinteren, kom træningen mig til gode. Både fordi jeg så kan optræde med det, og især fordi min stedfar alligevel ikke tør slå alt for hårdt. Hvis han brækker en knogle på mig, kan jeg hverken træne eller optræde i lang tid og måske aldrig mere. Jeg er jo nødt til at træne hver dag for at holde mig så bøjelig.

Min mor er kunstrytterske. Vi havde altid mindst 4 heste, mens min far levede, så ham og min mor kunne røgte gederne sammen. Så red de på hver sin og havde en ekstra hest hver i løs tømme ved siden af sig. Min mor var meget bedre til at passe hestene end min far; han havde altid hovedet fuldt af at finde på nye historier. Så kunne han helt glemme at give dem hø nok eller strigle dem. Derfor tog min mor sig af dem og lod mig hjælpe, da jeg blev stor nok. Min mor skulle selv have været contortionist, men holdt op, fordi hun ikke kunne blive ved med at være god. Hun måtte holde op med at træne, da hun havde mig i maven, for det begyndte at gøre alt for ondt i hendes hofter. Så mistede hun meget af sin smidighed. I stedet kan hun voltigere – det er at lave spring på og hen over heste i galop. Nogle gange brokker min stedfar sig over, at det er for dyrt at have hestene, og at vi må trække vognene selv. Han siger af og til, vi ikke tjener nok på mors nummer til at kunne betale hestens foder og taler om at sælge dem. Hver gang bliver det til ingenting alligevel, fordi Nardus nægter at gå rundt. Både fra sted til sted, når vi rejser efter markederne, og mellem vores lejrpladser og markedspladserne. Min stedfar kan ikke sige nej til Nardus; han er møg forkælet. Derfor har vi stadig hestene.

Det er ikke kun min stedfar, der forkæler Nardus og sjældent siger nej til ham. De fleste, der ser ham, synes han er flot med sine brede skuldre, stærke arme, de mørke krøller og lige så mørke øjne. Når vi optræder nogle dage i træk i den samme by, når han altid at få mindst én af de lokale bondepiger til at falde for sig, så hun ikke kan holde øjnene fra ham og glemmer alt andet. Nardus optræder med to numre: Dels er han ildsluger og jonglør, også med tændte fakler. Dels laver han et udbrydernetnummer i en vandtank. Pigerne synes, han er modig, og de kan slet ikke få øjnene fra ham, når han jonglerer med tændte fakler. Til det num-

mer optræder han altid i vide bukser, der sidder lidt lavt, bare fødder og bar overkrop. Hvis han kan mærke nogen se beundrende på ham, lader han altid musklerne spille ekstra meget, og han kan finde på at stryge en fakkell ned over sig. Han kan få det til at se ud, som om han kæler med den, og det får altid pigerne til at sukke forelsket. Det er blevet mere og mere tydeligt, efterhånden som Nardus er blevet ældre. Han er efterhånden 16, faktisk er han snart 17, og jeg har flere gange set ham kigge sig omkring efter Nidri, sikre sig, han ikke er i nærheden, og derefter forsvinde med en lokal pige, når vi var færdige med at optræde. Så kommer han først tilbage til os andre i den lejr, vi bor i på et tidspunkt et par timer senere, altid mere sulten end han plejer at være.

Som regel laver Nardus kun den slags forsvindingsnumre i byer og landsbyer, som vi ikke kommer tilbage til i lang tid eller måske slet ikke. For lidt over et år siden gik det imidlertid næsten galt for ham. Vi ændrede planer og kom tilbage til en landsby, hvor vi havde været bare halvandet måneskifte før, fordi Nidri havde fået en aftale om at optræde til et giftegilde. Det var den rigeste bonde i landsbyen, der havde tilkaldt os, og det var hans datter, der skulle giftes. Da vi kom til hans gård, stod han i døren og spurgte, hvem der var far til ildslugeren? Min stedfar trådte frem og spurgte, hvorfor bonden ville vide det. ”I det sidste måneskifte er min datter vågnet syg hver morgen og har kastet op. Så snart hun har gjort det, spiser hun morgenmad og er igen rask. Hendes mor siger, det er et sikkert tegn på, at hun venter barn og har spurgt hende, hvem faderen er. Min datter sværger på, at hun ikke har blottet sig for andre end jeres ildsluger, og den mand, der i morgen er min svigersøn, sværger på, at han intet har gjort ved hende. I skal optræde ved hendes giftegilde uden betaling, og I skal give hende en af jeres heste i gave.” Jeg havde set, hvordan

Nardus sad og kroede sig bag sin fars ryg, og han var så langt væk i selvglæde, at han ikke nåede at se uforstående ud, før min stedfar vendte sig mod ham. ”Sid af, min søn. Dit ansigt fortæller mig, at bonden taler sandt.” Så måtte Nardus gå hen til den plads, hvor vi fik lov at slå lejr. Senere, da vi skulle optræde, måtte han gå derfra op til gården og tilbage igen til lejren efter forestillingen.

Vi var dårligt nået uden for hørevidde af gården, før min stedfar uden varsel langede Nardus to lussinger. ”Og husk, det var kun en forsmag. Du kan være rolig for, at jeg nok skal få det selvtilfredse og stolte udtryk fjernet så grundigt, at det aldrig vil komme tilbage.” Senere på aftenen kunne jeg høre, hvordan Nardus blev banket grundigt og til sidst sendt i seng med en formaning om, at han fra nu af skulle tage daglejerarbejde ved siden af forestillingen og aflevere sin løn, til der var nok til en ny hest. Da var det lige før, jeg fik ondt af Nardus.

Det næste stykke tid arbejdede Nardus hårdt, når vi ikke lige optrådte, og han faldt hurtigt i søvn hver aften. Han orkede slet ikke at lave øjne til pigerne blandt publikum, og han så nu heller ikke for køn ud. Den omgang bank, han havde fået, havde efterladt masser af store, blå mærker, så jeg næsten fik ondt af ham igen. Mærkerne forsvandt i løbet af omkring 14 dage, som sådan nogle jo gør. Da der var gået et helt måneskifte, efter han havde fået de mange bank, opdagede jeg en aften, at han igen var forsvundet. Vi var kommet ud til Skarglen, hvor vi optræder til byens høstfest hvert år. Skarglen er stor, den ligger ved en lagune, der munder ud i havet et stykke længere mod syd. Byens tempel er stort og bygget af sten, og Ritualmesteren er udelukkende Ritualmester. Rundt om i de små landsbyer, vi ellers optræder i, når vi ikke er i Skarglen eller Lidhavna, er der kun trætempler, nogle steder endda kun et Skrinbord i hjørnet af den rigeste bondes samlingshal. De lokale Ritualmestre har også rigtigt arbejde samti-

dig med, at de skal passe templet eller Skrinbordet. Som regel er det rige bønder eller en gang i mellem en rig købmand. I de små byer betyder det meget, hvem der har mest, og hvem der derfor har den største samlingshal.

Jeg tænkte ikke videre over, at Nardus igen var stukket af, for jeg var sikker på, han nok skulle vende tilbage til vores lejr, når han blev sulten. Det var gået ret hurtigt for ham at tjene penge nok ved at være daglejer, så han kunne betale for en hest, for det var midt i høsten. Alle bønderne havde travlt med at få korn og halm sikkert i hus og kunne sagtens bruge et par ekstra hænder, så han var færdig med sine daglejerpligter. Han kom også tilbage omkring halvanden time efter, jeg opdagede, at han var forsvundet. Min stedfar opdagede ikke engang, at han havde været væk før for nylig, da vi igen kom til Skarglen for at optræde til høstfesten. Den aften, vi ankom, fik vi besøg af Ritualmesteren. Han kommer ellers aldrig ned til vores lejr; det er der faktisk ingen Ritualmestre, der nogensinde gør. Jeg tror måske, de tror, vi ikke følger Loven og passer Skrin, når vi bare er rejsende gøglere. Det gør vi nu; især min stedfar er meget streng med at huske os alle på at passe vores Skrin og Skrinbord, som han har i sin beboelsesvogn. Ritualmesteren forlangte at se vores ildsluger og hans far, og da Nardus og min stedfar kom ud, gav Ritualmesteren dem ordre til at følge med. De var væk et stykke tid, og da de kom tilbage, var min stedfar helt hvid i hovedet af raseri. Han kaldte hele truppen ud og fortalte så, at Ritualmesteren havde vist dem sin datter og hendes 3 måneskifter gamle søn. Ingen kunne være i tvivl om, at drengen også var Nardus' søn, sagde de, for drengen lignede Nardus ned til mindste detalje. Ritualmesteren havde forlangt en enorm erstatning af min stedfar, fordi hans datter nu ikke længere var uskyldig, men havde haft en mand. Han havde endda spurgt sin datter, om hun ville giftes med Nardus, så

hun kom til at betale for at have blottet sig ved at måtte nøjes med et fattigt liv som rejsende gøgler. En Ritualmesters datter ville ellers sagtens kunne få en rig mand og et liv i luksus.

Pigen havde sagt nej til at ville giftes med Nardus; han var en overforkælet dreng, der aldrig ville blive en god mand og far, mente hun. Det er sådan noget, kun en Ritualmesters datter tør sige. Piger bliver gift eller må leve som gift med en mand, deres forældre synes passer, sådan er det for alle andre. Og kun drenge, hvis forældre har nogenlunde lige så mange penge som pigens forældre, kan passe. Det behøver Ritualmestre ikke tænke på, heller ikke deres børn. De står uden for alt; især dem i de store byer, fordi de udelukkende er Ritualmestre. Kun, fordi de betyder så meget, kan de få rige mænd til deres døtre.

Min stedfar var edderspændt rasende på Nardus. ”Jeg troede, du havde forstået, at du skal lade være med at ligge hos piger! Jeg troede, jeg havde fået det banket ind i dig sidste år, da vi måtte forære en af vores heste væk og optræde gratis! Hende Ritualmesterens datter har åbenbart ret i, at du er overforkælet, så nu bliver dit liv anderledes. Du har for fremtiden at holde dig på lejrpladsen, og enhver, der ser dig være ved at stikke af, skal kalde på mig. Det er slut med at ligge hos piger, indtil Sifrigga og jeg har fundet den pige, du skal leve som gift med. Foreløbig kan du nøjes med at ligge hos Rina, hvis du ikke kan holde ud at undvære det.”

Min mor gispede højt af forskrækkelse. ”Nidri! Det kan du ikke mene! Det er jo imod loven; Rina har endnu ikke måttet gå til Ritualmester og blive indskrevet i vores Skrin med sit første kvindeblood!”

Min stedfar så på mig. Det føltes, som om han så igennem mig og så, hvad jeg havde tænkt det sidste stykke tid: At det måske ikke varede så mange måneskifter endnu. Jeg blev bange helt

ind i maven for, at Nardus kunne se det samme. Jeg kunne slet ikke holde ud at tænke på, at jeg skulle være prøveklud for Nardus eller måske leve som gift med ham. Sådan ville jeg aldrig slippe væk fra hverken ham eller min stedfar. Jeg ved selvfølgelig godt, at min stedfar aldrig ville finde en rig mand til mig og måske ikke engang en, der kunne lide mig. Han kunne sagtens finde på netop at finde en, der er ligeglad med mig for at sikre sig, jeg ville blive ved med at have et trist liv. Alligevel ville det være bedre end Nardus, fordi jeg så endelig ville slippe væk fra Nidri. Efter ubehageligt længe drejede han til sidst ansigtet væk fra mig og over mod min mor. ”Du har ret, Sifrigga. Nardus kommer til at være tålmodig et stykke tid endnu.”

Den dag besluttede jeg mig for at stikke af, så snart jeg kunne. Jeg var ligeglad med, hvor jeg mon ville ende, så længe jeg bare kom væk fra Nidri og Nardus. De næste par dage græd jeg næsten hele tiden, fordi jeg vidste, min mor ikke ville løbe væk sammen med mig. Hun turde ikke, for hun var sikker på, min stedfar ville fange os. Så ville jeg få endnu flere bank. Han ville sikkert ikke begynde at give min mor bank. Det har han aldrig gjort, for han er stolt af, hvor smuk hun er i sit stramme kostume, selvom han aldrig indrømmer det. Jeg er ret sikker på, min mor havde en anelse om, at jeg ville stikke af, og mærkeligt nok prøvede hun ikke at snakke mig fra det. Måske kunne hun heller ikke lide, at jeg skulle være prøveklud for Nardus eller måske leve som gift med ham. Sådan ville det ikke blive, hvis hun havde haft noget at skulle have sagt. Det ville være helt utænkeligt med Nidri; dels fordi, han ikke under mig noget som helst godt, dels fordi det jo er ham, der bestemmer, fordi han er mand. Sådan er det jo for alle.

Jeg ventede til en nat, månen var helt væk, så der var så mørkt som muligt. Om aftenen sagde jeg, at jeg gerne ville bade i det vandfald, der ligger næsten helt nede ved kysten. Når man altid ligger i teltlejr, kan man nogle gange have en fornemmelse af, at man aldrig nogensinde bliver helt ren, og vandfaldet ved Skarglen er et godt badested. Jeg tog noget ekstra tøj med, som jeg ville efterlade på klipperne ved faldet; så ville min stedfar forhåbentlig tro, at jeg havde mistet fodfæstet på de glatte sten, var faldet i strømhvirvlen og blevet suget ud i bugten. På den måde regnede jeg med, at han ikke ville begynde at lede efter mig, for jeg forventede ikke, han ville give sig til at lede efter et lig, sørge over det og give mig en rigtig brænding. Han ville bare tage æsken med min navlesnor op og brænde den, måske endda bare smide den i et tilfældigt kogebål for at demonstrere, hvor lidt jeg havde betydet for ham.

Det gik godt nok med at få min stedfar til at tro på det med at ville bade. Min mor hjalp mig også med at overbevise ham. Da blev jeg sikker på, at hun vidste, hvad jeg havde tænkt mig at gøre. Desværre kom Nardus også i tanker om at ville bade. Det var i hvert fald, hvad han bildte sin far ind, men jeg kunne se, han ville benytte lejligheden til selv at stikke af, og han kom lige hen imod mig. Jeg følte mig afsløret og var sikker på, han ville sladre. Til min overraskelse sagde han intet og lagde faktisk en finger på læberne, for at jeg også skulle være stille. Han tog fat i mig og førte mig et stykke væk fra de andre, så han uhørt kunne hviske til mig:

”Rolig, Rina, jeg gør dig ikke noget. Jeg vil ikke leve som gift med dig og da slet ikke ligge hos dig, når vi ikke skal leve som gift; du føles for meget som en søster. På den anden side vil jeg ikke være tvunget til altid at skulle være i lejren. Jeg stikker af

sammen med dig, for det er da det, du vil, er det ikke?" Jeg evnede kun at nikke, så gik vi ned mod kysten og vandfaldet.

Den nat gik vi ingen steder. Vi blev nede ved kysten, for det var så mørkt, at vi umuligt kunne orientere os. Da det blev lyst nok til at se bare lidt, gik vi i vandet og begyndte at svømme ud mod en lav ø, vi havde set så mange gange, når vi var i Skarglen. Der var længere ud til den, end vi først havde troet, men vi er heldigvis begge stærke. Det bliver man af at optræde, stille scene op og pille den ned igen hver dag. Vi blev dog meget overraskede, da vi kom ud til øen: Det var en atol med klipper på stranden, og der var store piger ude at bade. Den var ikke ubeboet, som vi altid havde troet.

Et par af pigerne kom hen og tog imod os, viste os, hvor skærene var langt nok fra hinanden til, at vi kunne komme igennem til den lille lagune i atollen. Herinde blev vandet hurtigt lavt, så vi let kunne følge efter dem op på stranden. Herinde, hvor vi kunne se dem alle, blev det tydeligt, at de var af forskellig alder, både voksne og børn mellem hinanden. Til gengæld var der sært nok kun piger og kvinder; der var ingen andre drenge end Nardus og slet ingen mænd. Den ældste af kvinderne var kun lidt yngre end min mor, tror jeg, og den yngste pige var noget yngre end jeg. Den ældste bød os velkommen til øen, vendte sig så mod de andre piger og kvinder og sagde noget, jeg først ikke forstod: "Havet har givet os en ny videregiver; som så ofte før er det sket dagen efter en springflod. Månegudinden har skiftet i nat, og videregiveren og jeg vil udføre ceremonien til næste springflod. Lad os nu få noget at spise inden dagens pligter. Jeg overlader det til jer at indvie pigen inden søvnen, når himlen og havet blåner i ét. Selv må jeg passe min egen pligt og udføre ceremonien."